

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 69. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682411440/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

hentede her to Skoledisciple, den ene fra *Berlin*, den anden fra *Magdeburg*, som jeg havde været sammen med paa Brocken; de var i deres Ferie fra Skolen flagret ud i den store Natur.

Vi mødte ogsaa en Drabant paa Landeveien, der saae ud, som han var sprungen lys levende ud af en Røverhistorie; men han gjorde os intet, da han fandt, at vi vare saa mandstærke; vi gjorde heller ikke ham noget, og saa var den Artighed betalt.

Snart saae vi det sorte Jernkors paa Klippen over os, hvorfra en ung Fige, eftersom Sagnet fortæller, styrtede sig ned, da den førstelige Elsker satte efter hende; dog fandt hun ikke Døden, Gud lod Vinden bære hende sagte ned, hvor de vilde Brombær voxte mellem Fjeldstykkerne. Om Egnen efter dette Sagn har faaet Navnet *Magdesprung* er jeg uvis. *Ottomar* fortæller os, at der legede to Risepiger her paa den steile Fjeldryg, den ene hoppede over den store Afgrund, hvor nu Veien gaar, men den anden fandt dog Springet lidt betænkeligt; hun dvælede lidet, men sprang derpaa til, saa at der blev et Aftryk af hendes Fod i Stenen. En Bonde, der gik og pløiede, saae det og loe af den store Dame, hvorfor hun tog ham med Oxe og Plov op i sit Forklæde, og bragte med sig hjem i Bjerget.

Skjøndt jeg som et stort fornuftigt, confirmeret Menneske, ret vel vidste, at det Hele kun var Landsby-Phantasi, at ingen Bjergdame var hoppet over her, eller noget menneskeligt Væsen sprunget ned, uden at brække Halsen, maatte jeg dog noget nøiere betragte Stedet, der ret maa gribe Enhver, som elsker den store Natur.

Det er ikke blot de stolte Fjeldmasser med deres uoverseelige Skove, de høie Buske, der slynge sig over den brusende Flod, eller den døde Steenmasse af en halv nedfalden Bygning, der gjør en Egn romantisk, først naar den, just ved denne sin Natur, har et eller andet Sagn, faar det hele sin fuldkomne magiske Belysning, der ret hæver det for Sjælens Øie, da faae de døde Masser Liv, det er ikke længer en tom Decoration, der bliver Handling, ethvert Blad, enhver Blomst staaer da som en talende Fugl og Kilden som et syngende Springvand, der slaar sine evige rislende Acorder til dette Aandernes Melodrama.

Egnen rundt om, blev mig dobbelt smuk ved sine Sagn; der var ogsaa Liv og Bevægelse her paa Veien; vi mødte Kulbrændere med mørke, characteristiske Ansigter, og Bønderpiger, der saae ud som Mælk og Blod. Floden *Silke* brusede sladdrende forbi; den fortalte vist, hvad vi nok selv saae: at det Hele var saare godt.